

РЕШЕНИЕ

№ 3854

гр. София, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 18.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **250** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) във вр. с чл. 203 - 207 от Административно процесуалния кодекс (АПК)

Производството по делото е образувано по искова молба от И. Л. К., срещу Комисия за защита на потребителите, с която се претендира обезщетение в размер на 4116лв., от които сумата от 1116лв. представляваща имуществени вреди и сумата от 3000лв. неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 26.09.2019г., до окончателното изплащане на сумата. В хода на проведеното на 18.05.2022г. съдебно заседание, процесуалният представител на ищцата поддържа иска за сумата от 3000лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществените вреди.

В исковата молба се твърди, че причинените вреди са вследствие на отменено наказателно постановление, както и на предприетите действия по установяване на нарушението, предхождащо неговото издаване. Според ищцата наказващия орган неправомерно е сезирал органите на СДВР-икономическа полиция, които в хода на проверката са посещавали адреса на който тя живее, с цел призоваването ѝ за даване на обяснения. Това повлияло негативно на К., тъй като се е създадо убеждение за извършени престъпления от нейна страна и е довело неодобрителни коментари от страна на съседите ѝ. Това се отразило неблагоприятно на ищцата и довело до изпитване на негативни душевни състояния, затваряне в себе си, ограничаване на социалните контакти. Също така за известен период от време тя изпитвала страх при позвъняване на входната врата, тъй като очаквала отново да я потърсят от полицията

/СДВР/.

Препис от исковата молба е връчен на ответника за отговор. В законоустановения срок по чл.131 от ГПК е постъпил отговор от КЗП, в който исковата молба се оспорва като неоснователна. Твърди се, че не са налице всички кумулативно дадени предпоставки за ангажирането на отговорността на държавата по реда на ЗОДОВ. Според ответника не е налице пряка и непосредствена причина връзка между отменената заповед и отменения като незаконосъобразен административен акт.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност и доказаност на исковата молба.

Съдът, след като се запозна с исковата молба и събраните по делото гласни и писмени доказателства, прие следното от фактическа страна :

През м.юли 2017г. е извършена проверка от служители на КЗП, свързана с дейността на ищцата по повод организирано туристическо пътуване до З.. Причината за проверката била жалба до Комисията и изнесени в нея данни за извършени нарушения. С писмо изх.№ СОЗ-3130/03.05.2017г. К. е поканена да се яви в КЗП на 12.05.2017г. за предявяване на жалбата. Тъй като същата не се явила, с писмо изх.№ СОЗ-3130/29.05.2017г. е потърсено съдействие от СДВР. След изясняване на релевантните факти и обстоятелства, наказващият орган приел, че ищцата извършва туроператорска дейност по смисъла на пар.1, т.59 от ДР на Закона за туризма и издал Наказателно постановление № К-025930/19.12.2017г., с което на И. К. било наложена административно наказание „глоба“ в размер на 5000лв. Така издаденото НП е оспорено по съдебен ред пред Софийски районен съд, който с влязло в сила Решение от 19.04.2019г., постановено по нахд.№ 6552/2018г. го е отменил.

В хода на производството по настоящето дело са допуснати гласни доказателства като са изслушан свидетел при режим на довеждане.

В показанията си св.М. А. – приятелка на ищцата, твърди че случая за който е образувана проверката в КЗП касае екскурзия до З.. По нейни данни, за които обаче тя няма лични възприятия, а е запозната от ищцата, по време на екскурзията е възникнал проблем между един от туристите и К. възникнал конфликт, довел до подаването на жалбата и извършването на проверката. Св.А. заявява, че в хода на проверката ищцата е дала обяснения и е представила всички необходими документи, касаещи случая. Впоследствие К. е била търсена на адреса си от икономическа полиция, което изключително много я притеснило. Причината за това притеснение била, че същата е търсена чрез домоуправителя и съседи, което според свидетелката много я е наранило тъй като е уронило репутацията ѝ на юрист, както пред семейството, така и пред съседите ѝ.

При така установената фактическа обстановка, съдът прие следните правни изводи :

Исковата молба е ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 203, ал. 1 от Глава единадесета на АПК, исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на тази глава. Съгласно чл. 203, ал. 2 от АПК, за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ. Според разпоредбата на чл.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия

или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковите се разглеждат по реда установен в АПК. Следователно за да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; вреда - имуществена или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 203 от АПК, във вр. с чл. 1 от ЗОДОВ.

Налице е първата изискуема предпоставка.

По делото безспорно се установи, а това не се спори и между страните, че със Наказателно постановление № К-025930/19.12.2017г., издадено от председателя на КЗП, на И. К. било наложена административно наказание „глоба“ в размер на 5000лв. Не се спори, че същото е отменено с влязло в сила решение на Софийски районен съд. По своята правна същност наказателното постановление представлява държавновластнически правораздавателен акт, който се издава в опростено състезателно производство след сезиране за решаване на конкретен административнонаказателноправен спор, при самостоятелност и независимост на произнасящия се орган, неповратимост на решението му и отменимост единствено по съдебен ред. От друга страна, издаването на наказателни постановления представлява форма на административна дейност, свързана с налагане на санкции за неизпълнение или нарушение на административни задължения. В тази връзка съдът приема, че наказателното постановление, което е отменено по реда на ЗАНН представлява незаконосъобразен акт по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и е основание за ангажиране на отговорността на държавата и общините.

По втората предпоставка – наличие на претърпени вреди, съдът намира следното :

На първо място исковата претенция се поддържа само за неимуществените вреди като в останалата част производството следва да се прекрати.

На следващо място вредата като правен институт представлява накърняване имуществото на правните субекти или на техни неимуществени блага. Неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяващо се в претърпяване на болки и преживяване на страдания. ЗОДОВ не уточнява как се определя размерът на неимуществената вреда, поради което субсидиарно следва да се прилага гражданското законодателство и по-конкретно – разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, който дава възможност за определянето на вредите по справедливост.

Съгласно чл. 52 от ЗЗД, обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението. При формиране размера на обезщетението за неимуществени вреди се отчита степента и характера на

преживените болки и страдания от ищеца и е свързано с преценката на конкретни обективно настъпили обстоятелства, включително и периода, през който те са търпени. Също така спазването на принципа на справедливостта означава, че размерът на обезщетението трябва да е съобразен с характера и изражението на вредата, при отчитане на икономическия стандарт в страната, като обезщетението не трябва да бъде източник на обогатяване. В случая от доказателствата по делото – показанията на изслушания свидетел, не се установява от отмененото НП за К. да са настъпили продължителни и с по - висока степен на интензитет увреждания на нейния емоционален живот, които да е свързан с трайно изменение на ежедневно-битовите навици. Нещо повече, от заявеното от изслушания свидетел се установява, че негативните емоционални преживявания са породени от намесата на полицейски служители в хода на проверката и предприетите действия по установяване и призоваване на ищцата, както на адреса, така и чрез домоуправител и съседи. Тук е моментът да се отбележи, че съдът не подлага под съмнения изпитаните стрес и дискомфорт от страна на К. и отрицателните последици, което те са предизвикали у нея, но приема, че същите се дължат не на отмененото наказателно постановление, а от действията на служителите на СДВР, които са действали съобразно служебните им задължения, вменени им със съответния нормативен акт. Ето защо, съдът приема, че ответникът не е отговорен за емоционалните изживявания на ищцата, така както са описани. По тези съображения съдът приема, че не е налице и третата предпоставка, а именно пряка и непосредствена връзка между незаконосъобразния административен акт и тези вреди, изразяващи се в психически страдания от уронения му престиж, име и авторитет в обществото, довели до притеснения, безпокойство, трудности и негативни емоционални преживявания.

Въз основа на посочените по-горе обстоятелства съдът приема, че исковата претенция за неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото основателна е претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски по делото. същата следва да бъде уважена в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение по чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, настоящият състав на Административен съд София град, 28-ми състав,

Р Е Ш И :

ВРЪЩА исковата молба в частта, с която се претендира обезщетение в размер на 1116лв., представляваща имуществени вреди, ведно със законната лихва от 26.09.2019г., до окончателното изплащане на сумата, дължима за процесуално по оспорване на Наказателно постановление № К-025930/19.12.2017г., издадено от председателя на Комисия за защита на потребителите.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм.д.№ 250/2022г. в тази му част.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд, с частна жалба в 7-дневен срок от получаване на съобщението.

ОТХВЪРЛЯ исковата молба на И. Л. К., срещу Комисия за защита на потребителите, с която се претендира обезщетение в размер 3000лв. за претърпени неимуществени вреди като неоснователна.

ОСЪЖДА И. Л. К., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Комисия за защита на потребителите

сумата от 100лв. разноси.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ :